

Kuş Konmaz İsmail

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2025

Bir düşe meyyaldi serptiğimiz tohumlar
Ve de serpilen lanet.
Aşkın azağına alındığı bir vakit
Düşlere düştük düşünmeden
Düşüncelerdi zuhur eden
Her gölgede aşk
Bazense isyan saklı melun mahzun
Bir gecenin de sönmek bilmeyen ferî ile eşleştik.

Zambaklardan yoksun
Notalar kâh küskün kâh noksan
Sözcüklerin diri tınısında saklı geçit
İşinin ehli bir yalnızlık peyda olan
Aşk kültüründe yerleşik bir meddücezir
Kimliği kayıp fanilerden ırak
Bir gölgede saklı ne çok m/eziyet

“Sana layık bir ölü olmak için çırpınıp duruyorum.”(Ş.Erbaş)

Bir düş erbabıyım, dedi adam ve sakilce soyunmaya başladı. Her düşün öğretisi farklıydı işte iğreti duran
yanışlara da aldırmadan işine devam etti.

Sözcükler külüstür arabasının bagajında saklıydı. Temkinle yerleştirmişti her biri ve tebessüm ehli bir sabahta bin bir eziyet içerisinde düştü yola en azından düşünde aldığı emirleri unutmamak adına da biteviye not almıştı uyandığından beri.

Ölümün ferinde saklıydı isyan ve izdiham üstelik gölgesini çoktan kovmuştu başından ve o günden beri başı kopacakmışçasına ağrıyordu.

Ekmek küflenmişti. Atmaya kıyamadı.

Sevdiği kadın ona sırtına dönmüştü. Aldırmadı.

Aşkın handikabı olan her şey aslında gerçeğin net görüntüsü idi bu yüzden gerçeklerle yüzleşmeyi şiar edinmişti söylediği her yalandan sonra ve işini da layığıyla yapıyordu hani.

Düş pazarında aykırı cümleler vardı.

Semt pazarına ne zaman yola düşse nasıl da malzeme topluyordu sabahladığı gecelerin miadı dolmadan pekişiyordu da kehanetleri.

Her yasanın da yürürlüğü vardı hani oysaki ufacık bir zamanlama hatası ile işinden gücünden olmuştu bu yüzden yasaların da yasların da takibindeydi artık ne de olsa hükmü geçen yasa artık onun yasıydı. Varlığı ne noksandı ne fazla.

Aslında kimsenin görmediği ve bakmaya dahi tenezzül etmediği bir farkındalık taşıyordu adam ve her şeyin gün yüzüne çıkacağı günü bekliyordu zaten kendini bildi bileli beklemler durağındaydı.

Ölü gömücü imgeler ve yoldan çıkararak duygular.

Düşünce mahzeninde biriktirdiği anıları ve düşleri vardı elbet her düşüncenin de gecikmeli mahsulü idi biriktirdiği düşler ve rayihası olmayan bir gölgeyle sözlendi sözüm ona yıllar evvel kapı dışarı ettiği gölgesinin yeni versiyonu idi bu gölge.

Hapşırda ansızın ve uzaklardan gelen bir sese odaklandı:

“Çabuk öl.”

Çok yaşamak gibi bir düşüncesi de yoktu hani yine de yapması gerekenler için belli bir süre tanınmalıydı Tanrı üstelik adam, Allahsızın tekiydi bu yüzden kafası da hayli karışıkta ne de olsa mühlet Tanrının onayından geçmeli ve yürürlüğe girmeliydi.

Sözcükleri ufalardı sabah uyandığında elbet pencerenin önündeki bilgisayar masasına sonra kuşlar gelip gagalardı ekranı ve ani bir hareketle tüm kuşları da yakalardı ve tıkdardı bilgisayar ekranını bu yüzden adı kuşkonmaz İsmail'e çıkmıştı oysaki o bir düş-konmazdı ne de olsa yalnızlığı bir ayrıcalıktı çevredeki insanlar için ve çoğu İsmail'i rüyasında görür sonra da sabah gelip kapısını çalarlardı.

Ölümlü olduğuna kefilidi nihayetinde ama ölümsüz düşlerin de kâhini ve mucidi idi.

Kimse bilmezdi ne iş yaptığını ya da nereden gelip nereye gittiğini ve bunu asla bilmelerine de izin vermeyecekti.

Mayhoş bir tadı vardı sabahın ne zamanki erkenden açıp da gözlerini ilk işi bir bardak sıkılmış limon içip direncini arttırmak adına elinden geleni de yapardı hani.

Elinden gelmeyen iş yok muydu sahi?

Mademki iki el bir baş içindi.

Her yanlış onun için yeni bir hayatın başlangıcıydı bu yüzden yanlışlardan çıkardığı derslerle fasiküllerce ansiklopedi yazacak kadar bilgisi ve deneyimi vardı adamın yine de ulu orta gezip de tek kelime etmezdi

en çok düşler durağında derdi diyeceğini ve bol keseden düş dağıtırdı düş özür lü insanlara belki de öykündüğü her düş idi onu hayata bağlayan.

Gerçi hayatta başına gelmeyen kalmamıştı ama...

Bu yüzden her gün titizlikle düşler örer gece de oldu mu tek tek teslim ederdi sahiplerine.

Sahiplendiği her düşten ayrı düştüğünde inanılmaz üzülür ve hayattan nefret ederdi lakin bu, onun tek geçim kaynağıydı hele ki insanlar kolay kolay düş göremez ve hayal kuramazken.

Hem bu şekilde ölümü ertelerdi ne de olsa Azrail ile ilk günden bir sözleşme imzalamıştı. Kimse eceli gelen Azrail önce adamın kapısını çaldı ve beyan ederdi son yolcunun kimliğini sonra da adam ilgili şahsa uygun ve ölüme müsait yeni düşler inşa ederdi ve gider de teslim ederdi eliyle.

Kimse bilmezdi onun bu özelliğini bu yüzden asla da şüphe etmemişlerdi ölenlerin gidişinde parmağı olduğunu.

Yaşlı bir adamdı ve yaşlı gerçi yası da yaş da kocaman bir soru işaretiydi ama...

Üstelik Tanrı da memnundu bu ölümsüz kulundan gerçi ara sıra adam itaat etmeyip de isyan ettiğinde noktayı koymak isterdi Tanrı ama...

Bazen çığlıklar gelirdi adamın evinden ama bilmezdi kimse bu çığlığın kime ya da kimlere ait olduğunu elbet acı çekmeliydi adam yoksa düş g/örmenin ne anlamı kalırdı üstelik yetiştirilmesi gereken binlerce düşü vardı.

Arabası kapının önünde park etmişti üstelik yıllar yılı. Ne benzini vardı arabanın ne de motoru çalışıyordu ama adam arabasıyla her halükarda yolculuk yapardı üstelik gitmesi için arabanın benzine de ihtiyacı yoktu ve adam düş gücüyle doldururdu deposunu ve kimse görmez ve bilmezdi adamın nerelere gittiğini.

Ta ki...

Düş haznesi inanılmaz dolmuştu adamın son zamanlarda lakin kimse çalıp da kapısını ona düş ısmarlamıyordu üstelik şehirde sebebi bilinmeyen ölümlerin sayısı arttıkça adamın da olmayan huzuru kaçtı. Sandı ki; tek sorumlusu kendisi ama Azrail ile yaptığı sözleşme gereği bunu sormaya hatta merak etmesine dahi ihtimal yoktu ve beynamaz kuşlar da son zamanlarda penceresine gelmez olmuştu.

Aldırmadı adam yine de.

Belli ki bir süre dinlenmesi gerekiyordu elbette emir büyük yerdendi.

Canı inanılmaz sıkılmaya başlamıştı ve günden güne halsizleşiyordu öte yandan dünya bir felaketin eşiğindedi. Gün içinde binlerce insan ölmeye başlamıştı gezegende üstelik kimse de gelip ondan ekstra düş g/örme talebinde bulunmamıştı belli ki yolunda gitmeyen bir şeylerin sorumlusu ya insanlardı ya da Tanrı.

Merak etme gibi bir lüksü yoktu adamın öte yandan avurtları çökmeye başlamış ve sabaha da kurmaz olmuştu alarmını üstelik içtiği limon suyu ona artık enerji vermiyordu hele ki limonu sıkıp da içecek gücü dahi tükenmişken.

Bir sabah bir uyandı ki vücudunda hissettiği o acı ile. Değil yürüyecek yataktan kalkacak hali yoktu ve sabah olmasına rağmen ortalık hala karanlıktı derken eli televizyonun uzaktan kumandasına gitti ve gördü ki; kumanda çalışmıyor yoksa televizyon muydu çalışmayan?

Boğazı kurumuştu ve mutfağa gidip bir bardak su alacak gücü bulamadı kendinde. Zorla doğruldu ve

pencereden dışarı baktı ki külüstür arabasının yerinde yeller esiyor...

Tuttu nefesini ve kendini düş görmeye zorladı ama düşleri karanlıktan ibaretti tıpkı karanlığa boğulmuş evren gibi. Aydınlık hiçbir düş göremedi.

Vücudunu inceledi yavaşça. Kemikleri sayılıyordu yoksa o da mı onca insan gibi bu amansız hastalıktan mustarıptı? İyi de hastalığı kapmak için öncelikle dışarı çıkması gerekiyordu ve uzun zaman olmuştu sokağa adım atmayalı.

Bilgisayarından gelen seslerle irkildi oysaki bilgisayarı çoktan bozulmuş sadece kuşları kafese koymak için kurduğu bir tuzaktan başka bir şey değildi.

Derken ekran çatırdamaya başladı ve bir anda evin içi sayısız kuşla dolmaya başladı ve adam artık biliyordu ki g/örüp g/öreceği son düştü bu ve büyük ihtimalle evrenle yaptığı sözleşmesi sona ermişti.

Kuşlar pençelerini geçiriyordu bir bir adamın vücuduna sonra da yok olup gidiyorlardı.

Adam ise hala var olmaya devam ediyordu gerçi artık bir et, kemik ve kan yığından ibaretti ama...

Saniyeler içerisinde adama dair hiçbir şey kalmadı yerde hatta adamın yaşadığı eve ve o külüstür arabasına dair de tek kanıt.

Ve hiç olmadığı kadar parlak ve ihtişamla güneş doğdu üstelik sabahı çoktan geçmiş olsa da vakit belli ki saati geriye almıştı Tanrı ve adama verilen söz de çoktan hükmünü yitirmişti.

Hangisi düştü sahi?

Yoksa hiç var olmamış bir adam mıydı insanların içine düştüğü düş ve tuzak?

Ölümün saati ve yeri var mıydı sahi?

Ve gün içerisinde herkesin beklediği haber ulaştı ve işte dünya bir felaketin eşiğinden dönmüş ve dünyayı esir alan bu hastalık bir şekilde mutasyona uğrayıp silinmişti adeta evrenden.

Ölüm bir gerçek miydi de hayatı sürekli ısıtılıyordu insanlar ve mutluluk ve gördükleri ya da görmeyi dahi beceremedikleri düşler? Üstelik her düşün bir de gerçeği vardı elbet her inanan gördüğü düştten uyanıp da biliyordu hayatın ve İlahi Gücün varlığının ne kadar değerli olduğunu bu yüzden uzunca bir süre insanlar düş g/örmeyi erteledi. Ne de olsa emir büyük yerdendi ve tüm kuşlar da özgür kaldı tıpkı düşlerin kafese girip de hayatın özgür kaldığı gerçeği ile artık insanlık yüzleşmişken...